

DE RAVEN

KASS MORGAN EN
DANIELLE PAIGE

Vertaald door Mariella Manfré

 Blossom
Books

Lieve lezer,

De wat oudere lezers onder ons *kuch, de dertigplussers, kuch* herinneren zich vast nog wel de film *The Skulls* (2000), waarin Luke McNamara er alles aan doet om lid te worden van een geheime, elitaire universitaire studentenvereniging. Hij hoopt door het nieuwe netwerk zijn kansen om toegelaten te worden tot Harvard te vergroten, maar dan blijkt dat de vereniging iets héél anders is dan hij zich er bij voorstelde.

Ik vond deze film te gek en toen ik de pitch van dit boek las, was ik meteen nieuwsgierig. Natuurlijk telde ook mee dat het geschreven is door ‘onze’ auteur Kass Morgan (o.a. bekend van *De 100*) en Danielle Paige (bekend van de in het buitenland superpopulaire serie *Dorothy Must Die*). Zij staan beide bekend om hun smeuiġe schrijfstijl en verhalen vol glamour, valse personages en roddels – en daar kwam in deze serie een geheimzinnige heksencoven bij. Dat kon niet anders dan smullen worden.

Omdat we niet eerder iets over heksen hadden uitgegeven, gingen we het toch even checken bij jullie, onze lezers. Via Instagram stelden we in een poll de vraag of jullie zin hadden in heksenverhalen – en een overweldigende 70% antwoordde met een enthousiast ja! We hopen dan ook dat dit eerste deel van een tweeluik jullie niet teleur zal stellen en mee zal zuigen in de wereld van Westerly College, Vivi, Scarlett én de Kappa’s.

#spreadthebooklove

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

PROLOOG

De heks keek naar het blonde meisje dat ineengedoken op de grond lag, haar ogen angstig opengesperd.

‘Kijk niet zo naar me. Ik heb je al gezegd dat dit niet is wat ik wil,’ zei de heks. Ondertussen trok ze een cirkel, stak ze de kaarsen aan en controleerde ze de inhoud van de borrelende ketel. Het al geslepen mes lag glinsterend op het altaar naast haar offer.

Het meisje reageerde met een gesmoord geluid, de tranen stroomden over haar gezicht. Ze had een prop in haar mond, maar haar woorden klonken glashelder in het hoofd van de heks.

Vergeet niet wie ik ben. Vergeet niet wie jij bent. Vergeet de Raven niet.

De heks sloot zich ervoor af. Haar verontschuldigende woorden hadden het meisje misschien het idee gegeven dat ze een kans had. Een kans om haar te laten stoppen. Een kans op hoop. Een kans op leven.

Daar was het te laat voor. Magie was geen onderhandeling. Ze gaf en ze nam. Dit was wat je kreeg. Dit was wat het kostte.

De heks knielde neer naast het meisje en checkte nog een laatste keer de

touwen waarmee ze was vastgebonden. Strak, maar niet zo strak dat haar circulatie werd afgesneden. Ze was geen monster.

Het gegil van het meisje begon weer, drong door de prop in haar mond.

De heks klemde haar kaken op elkaar. Ze had liever gehad dat het meisje buiten bewustzijn was. Maar het ritueel dat ze had gevonden was heel duidelijk. Als ze wilde dat dit werkte, moest ze het perfect doen. Als het niet werkte...

Ze sloot haar ogen. Aan die mogelijkheid wilde ze niet denken. Het móést werken. Andere opties waren er niet.

Ze pakte het mes en begon te chanten.

Uiteindelijk was ze verbaasd hoe makkelijk het was. Een snee en een rode straal, gevolgd door het onmiskenbare geknetter van magie die vrijkwam...

Magie die nu helemaal van haar was.

HOOFDSTUK 1

Vivi

‘Vivian.’ Daphne Devereaux stond met een extreem angstig gezicht in de deuropening van haar dochters kamer. Ondanks de genadeloze hitte van Reno droeg ze een met gouden franje afgezette, zwarte ochtendjas die tot op de grond kwam en had ze een fluwelen sjaal om haar donkere, warrige haar gebonden. ‘Je kunt niet gaan. Ik heb een naar voor gevoel.’

Vivi keek even naar haar moeder, onderdrukte een zucht en ging verder met pakken. Ze vertrok die middag naar de Westerly Universiteit in Savannah en probeerde haar hele leven in twee koffers en een rugzak te proppen. Gelukkig was ze daar heel ervaren in. Wanneer Daphne Devereaux weer zo’n ‘voorgevoel’ had, vertrokken ze over het algemeen de volgende ochtend, zonder om te kijken naar onbetaalde huur of niet-ingepakte spullen. ‘Het is gezond om een frisse start te maken, schattekoude,’ had Daphne ooit gezegd toen de achtjarige Vivi smeekte om terug te gaan om haar neushoornknuffel Philip te halen. ‘Je wilt niet blijven rondlopen met die negatieve energie.’

Ook nu verhuisde Daphne, ze ruilde Reno in voor Louisville. En omdat Vivi er niet op vertrouwde dat haar moeder haar boeken mee zou nemen, probeerde ze er zoveel mogelijk in haar rugzak. ‘Laat me raden,’ zei ze onder tusschen. ‘Je hebt een groot kwaad mijn kant op zien komen.’

‘Het is niet veilig voor je op die... plék.’

Vivi sloot haar ogen en haalde even diep, en hopelijk rustgevend, adem. Haar moeder kon het nu al maanden niet opbrengen om het woord ‘universiteit’ over haar lippen te krijgen. ‘De universiteit heet Westerly. Het is geen vloek.’

Allesbehalve. Westerly was Vivi’s reddingsboei. Ze was verbijsterd geweest toen ze een volledige beurs had gekregen voor Westerly, want ze dacht eigenlijk dat de school ver boven haar niveau was. Ze was altijd een goede leerling geweest, maar ze was tig keer van school veranderd – twee keer halverwege het jaar – en hoewel ze veel goede cijfers had gehaald, had ze bijna net zo veel projecten niet kunnen afronden.

Daphne was er fel tegen. ‘Je zult Westerly vreselijk vinden,’ had ze verrassend overtuigd gezegd. ‘Ik zou er nooit een voet willen zetten.’

Dat was wat Vivi definitief over de streep had getrokken. Als haar moeder er zo’n hekel aan had, was het voor Vivi dus de perfecte plek om een brandnieuw leven te beginnen.

Terwijl Daphne verdrietig in de deuropening stond, keek Vivi naar de Westerly-kalender die ze op het vergelende behang had geprikt. Dat was het enige wat ze dit keer had gedaan om iets gezelligs van haar kamer te maken. Van alle plekken waar ze in de loop der jaren had gewoond, was dit appartement haar minst favoriete. De woning had twee slaapkamers en bevond zich boven een pandjeshuis in Reno, en het stonk er altijd naar sigaretten en wanhoop. Net zoals de hele stoffige staat Nevada eigenlijk. De foto’s op de kalender, glanzende odes aan met klimop bedekte gebouwen en de typische zuidelijke eikenbomen vol mos, waren een baken van hoop geworden. Ze boden een blik op een betere toekomst, een toekomst die ze voor zichzelf kon creëren - ver van haar moeder met haar onheilspellende voorbodes.

Maar toen Vivi de tranen in haar moeders ogen zag, nam haar frustratie af, een beetje in elk geval. Hoewel Daphne een uitermate talentvolle actrice

was – wat nodig was als je inkomen afhing van geld aftroggelen van vreemdelingen – had ze nooit neptranen kunnen produceren.

Vivi liet het pakken voor wat het was en deed een paar stappen door haar kleine kamer naar haar moeder toe. ‘Het komt wel goed, mama,’ zei ze. ‘Ik ben niet zo lang weg. Voor je het weet is het Thanksgiving.’

Haar moeder haalde haar neus op en strekte haar bleke arm uit. Vivi had net zo’n lichte huid als haar moeder, wat betekende dat ze na een kwartier in de woestijnzon al verbrandde. ‘Kijk welke kaart ik voor je heb getrokken.’

Het was een tarotkaart. Daphne verdiende haar brood met ‘de toekomst voorspellen’ van de trieste, gebroken mensen die haar opzochten en hun eerlijk verdiende geld overhandigden in ruil voor nietszeggende nonsens: *Ja, uw luie echtgenoot zal binnenkort een baan vinden; nee, die klaploper van een vader van je heeft geen hekel aan je – hij is zelfs ook op zoek naar jou...*

Als kind had Vivi het heerlijk gevonden om te zien hoe haar moeder met haar wijsheid en charme klanten om haar vinger wond. Maar toen ze ouder werd en haar moeder zag profiteren van hun verdriet, gruwde ze ervan. Ze vond het vreselijk om te zien hoe er misbruik werd gemaakt van mensen, maar ze kon er niks tegen doen. Daphnes waarzeggerij was hun enige bron van inkomsten, de enige manier om de huur van hun afschuwelijke appartementen te betalen en de huiskamerproducten van de budgetsupermarkt.

Maar dat was voorbij. Vivi had eindelijk een uitweg gevonden. Een nieuw begin, ver bij haar moeders impulsieve gedrag vandaan. Het gedrag dat er steeds weer toe had geleid dat ze hun hele leven overhoop moesten gooien, alleen maar omdat Daphne een ‘voorgevoel’ had.

‘Laat me raden.’ Met een opgetrokken wenkbrauw keek Vivi naar de tarotkaart in haar moeders hand. ‘De Dood?’

Het gezicht van haar moeder betrok en toen ze wat zei was haar normaal gesproken melodieuze stem angstaanjagend kil en kalm. ‘Vivi, ik weet dat je niet gelooft in tarot, maar luister alsjeblieft voor een keer naar me.’

Vivi pakte de kaart en draaide hem om. En ja hoor, een geraamte met een

zeis staarde naar haar omhoog. De ogen waren holle gaten en de mond was gebogen in een bijna vrolijke grijns. Bij een ondergaande zon in een bloedrode hemel kwamen uit de kleigrond handen en voeten zonder lichaam op. Vivi kreeg een vreemd duizelig gevoel, alsof ze op de rand van een diepe afgrond stond en naar beneden keek in een enorme leegte, in plaats van dat ze in haar slaapkamer was, met als enige uitzicht het pandjeshuisbord in neonlicht met WIJ KOPEN GOUD erop dat weerspiegeld werd in de ramen aan de overkant van de straat.

‘Ik heb het je al gezegd. Westerly is geen veilige plek, niet voor mensen zoals jij,’ fluisterde Daphne. ‘Jij hebt de gave om voorbij de sluier te kijken. Daardoor ben je een doelwit voor duistere machten.’

‘Voorbij de sluier?’ herhaalde Vivi vermoeid. ‘Ik dacht dat je niet meer van dat soort dingen zou zeggen.’ Toen Vivi jong was had Daphne altijd geprobeerd haar de wereld van tarot en seances en kristallen bollen in te trekken, omdat Vivi volgens haar over ‘speciale krachten’ beschikte die erop wachtten om ontsloten te worden. Ze had Vivi zelfs geleerd om simpele lezingen te doen voor klanten, die het fascinerend vonden om een klein kind met geesten te zien communiceren. Maar uiteindelijk was de waarheid tot Vivi doorgedrongen: ze had geen krachten, ze was gewoon een pion in het spel van haar moeder.

‘Ik heb geen controle over welke kaart ik trek. Het is dom om een waarschuwing als deze te negeren.’

Buiten werd getoeterd en iemand begon te schelden. Vivi zuchtte en schudde haar hoofd. ‘Maar je hebt me zelf geleerd dat de Dood symbool staat voor verandering.’ Vivi probeerde de kaart terug te geven aan haar moeder, maar Daphne hield haar armen vastberaden langs haar zij. ‘Dat is natuurlijk wat het betekent. De universiteit is mijn frisse start.’

Geen plotselinge middernachtelijke verhuizingen naar nieuwe steden meer; geen overhoopgegooid leven meer elke keer dat Vivi net bezig was echte vrienden te krijgen. De komende vier jaar kon ze een nieuw leven

beginnen als een gewone student. Ze zou vrienden maken, een sociaal leven hebben, zich misschien zelfs aanmelden voor buitenschoolse activiteiten – of er op zijn minst proberen achter te komen wat voor activiteiten ze leuk vond. Ze waren zo vaak verhuisd dat ze geen kans had gekregen om ergens goed in te worden. Ze was gedwongen geweest na drie maanden op te houden met blokfluitles en halverwege het seizoen te stoppen met softbal. En ze had *Frans voor beginners* al zo vaak opgegeven dat het enige wat ze goed kon zeggen was: *Bonjour, je m'appelle Vivian. Je suis nouvelle.*

Haar moeder schudde haar hoofd. 'Bij de lezing werd de Dood vergezeld door de Tien van Zwaarden en de Toren. Verraad en plotseling geweld. Vivian, ik heb een heel naar gevoel...'

Vivi gaf het op en stopte de kaart in haar koffer, waarna ze zich omdraaide en Daphnes handen in de hare nam. 'Dit is een grote verandering voor ons allebei. Overstuur zijn mag best. Vertel me gewoon dat je me gaat missen, zoals een normale ouder zou doen, in plaats van hier een signaal uit de geestenwereld van te maken.'

Haar moeder kneept stevig in haar handen. 'Ik weet dat ik deze beslissing niet voor je kan nemen...'

'Hou er dan mee op het te proberen. Alsjeblieft.' Vivi verstrengelde haar vingers met die van haar moeder zoals ze ook altijd deed toen ze klein was. 'Ik wil niet dat we onze laatste dag samen doorbrengen met ruziemaken.'

Daphnes schouders zakten in alsof ze zich eindelijk realiseerde dat dit een verloren strijd was. 'Belooft me dat je voorzichtig zult zijn. Onthoud dat dingen niet altijd zijn wat ze lijken te zijn. Zelfs iets wat goed lijkt kan gevaarlijk zijn.'

'Probeer je me nu te vertellen dat ik eigenlijk kwaadaardig ben?'

Haar moeder keek haar vernietigend aan. 'Gebruik gewoon je verstand, Viv.'

'Dat doe ik sowieso al.' Vivi glimlachte breed en Daphne sloeg haar ogen ten hemel.

‘Ik heb een egotripper grootgebracht.’ Toch boog haar moeder naar haar toe om haar een knuffel te geven.

‘Dat is je eigen schuld met al je “je bent betoverend en je kunt alles”-preken,’ zei Vivi. Ze liet haar moeder los om haar koffer dicht te ritsen. ‘Ik zal voorzichtig zijn, beloofd.’

En dat zou ze ook. Ze wist dat er nare dingen konden gebeuren op de universiteit. Er gebeurden overal nare dingen, maar Daphne hield zichzelf voor de gek als ze dacht dat een stomme tarotlezing iets betekende. Magie bestond niet.

Dat was tenminste wat Vivi dacht.

HOOFDSTUK 2

Scarlett

*J*e kiest je zusters niet zelf. Dat doet de magie. Jaren voordat Scarlett Winter lid werd van Kappa Rho Nu had haar nanny Minnie dat al verteld. De woorden kwamen weer boven nu Scarlett met haar moeder door het smeedijzeren hek reed van de campus van Westerly. Overal stonden groepjes meisjes, sommige hielden een koffer stevig vast, zagen er zenuwachtig en jong uit; andere keken met een hongerige blik de campus rond, alsof ze klaar waren om die te veroveren. Ergens in deze zee van meisjes bevond zich de nieuwe lichte Kappa-rekruten. Een nieuwe lichte Raven, zoals de zusters zichzelf noemden, die, als alles verliep volgens Scarletts plan – en als de magie meewerkte – volgend jaar naar haar zouden opkijken als hun nieuwe leider.

Zodra ze het hek door waren voelde ze zich vrijer en sterker. Alsof ze uit de schaduw van haar familie stapte, het licht in. Eigenlijk sloeg dat nergens op, want Marjorie, haar moeder, en Eugenie, haar oudere zus, waren alom aanwezig in het Kappa-huis. Ze stonden op de groepsfoto's aan de muren. Hun namen lagen op de lippen van de oudere sociëteitszusters. Zij hadden hier al eerder hun sporen verdiend. Maar ook al waren de verwachtingen hoog gespannen, Scarlett was vastbesloten om iedereen te laten zien dat de beste Winter nog moest komen. Ze zou voorzitter worden, net als zij, maar ze zou beter, slimmer, sterker en onvergetelijker zijn dan zij waren geweest.

Dat was het mooie van na hen komen: ze kon ze nog steeds overtreffen. Dat vertelde ze zichzelf tenminste.

‘Je had echt de rode jurk moeten dragen.’ Via de achteruitkijkspiegel wierp Marjorie een fronsende blik op haar dochter. ‘Die maakt meer indruk. Je moet kracht uitstralen, gevoel voor smaak, leiderschapskwaliteiten...’

Scarlett ving achter haar moeders spiegelbeeld dat van zichzelf op in het spiegelkje. Scarlett, Eugenie en Marjorie hadden ieder een andere bruinteint. Ze waren alle drie onmiskenbaar aantrekkelijk, maar hoewel Eugenie het evenbeeld was van hun moeder had Scarlett een heel eigen look, gekenmerkt door een scherpe neus en ver uit elkaar staande ogen. Toen ze opgroeide was Scarlett er altijd jaloers op geweest dat Eugenie en haar moeder zo veel gemeen hadden, tot op hun perfecte neuzen.

Scarlett veegde haar groene A-lijnjurk recht. ‘Mama, het lijkt me niet dat Dahlia de nieuwe Kappa-voorzitter gaat benoemen gebaseerd op wat die de eerste schooldag droeg. En rood dragen als je Scarlett heet, ligt er een beetje te dik bovenop.’

Marjories gezicht werd bloedserius. ‘Scarlett, álles telt mee.’

‘Ze heeft wel gelijk,’ viel Eugenie in, die voorin zat.

‘Luister naar je zus. Zij was twee jaar achter elkaar voorzitter,’ zei Marjorie trots. ‘En nu is het jouw beurt om de familietraditie voort te zetten.’

Eugenie gniffelde. ‘Tenzij je het natuurlijk prima vindt om gewoon aan de zijlijn te staan.’

‘Natuurlijk niet. Ik ben een Winter, toch?’ Scarlett rechtte haar rug en keek boos naar haar zus. Eigenlijk was het raar dat Eugenie per se mee had gewild naar Westerly om haar af te zetten; ze zat de hele tijd maar te zeuren dat ze het zo druk had nu ze juniorpartner was op het advocatenkantoor van hun moeder. Maar ja, Eugenie greep nu eenmaal elke gelegenheid aan om Scarlett op haar nummer te zetten. Wat ook nu weer was gelukt door te regelen dat zij voorin mocht zitten op Scarletts eerste dag terug, zodat Scarlett werd verbannen naar de achterbank.

Haar moeder knikte kort. ‘Als je dat maar goed onthoudt, lieverd.’

Ze verschoof om naar Scarlett om te kijken en Scarlett ving een flard van haar parfum op, een lichte jasmijngeur die haar deed denken aan de keren dat haar moeder vroeger na een lange dag op kantoor zachtjes haar kamer binnensloop om een kus op haar voorhoofd te planten. Scarlett deed dan altijd net alsof ze sliep, omdat haar moeder zo haar best deed om haar niet wakker te maken. Maar ze vond het niet erg om wakker gemaakt te worden. Haar moeder gaf hiermee aan hoeveel ze om haar gaf, en dat gevoel kreeg Scarlett overdag niet altijd mee.

En waar haar moeder het meest om gaf was dat haar twee dochters in haar voetsporen traden en Kappa-voorzitter werden. Scarlett groeide op met: *een Kappa-voorzitter kan niet maar één ding zijn, Scarlett. Ze moet alles zijn. Slim, stijlvol, vriendelijk. Een meisje dat aanzet tot zowel jaloezie als respect. Een meisje dat haar zusters op de eerste plaats zet – en sterk genoeg is om de wereld te veranderen.*

Al zolang ze zich kon herinneren had Scarlett geweten dat ze een heks was en dat Kappa haar toekomst was. Een van de zusters worden was noodzakelijk; voorzitter worden was vanzelfsprekend. En daarom had Minnie, die ook de nanny van Scarletts moeder was geweest, het grootste deel van de tijd waarop ze met pensioen had moeten zijn gespendeerd aan Scarlett meer leren over hun magie, net zoals ze daarvoor bij haar zus en haar moeder had gedaan.

Iedere heks werd geboren met haar eigen magie: Bekers, het waterteken; Pentakels, het aardeteken; Zwaarden, het luchtteken; en Staven, het vuurteken. Elk teken kwam overeen met een kleur bij tarotkaarten. Heel grappig vond Scarlett dat, want tegenstanders deden tarot af als iets van charlatans en bedriegers, maar echt, ze hadden geen idee hoe dicht bij de waarheid tarot kwam.

Scarlett was een Bekers, wat betekende dat ze op haar best was als ze met waterelementen werkte. Ze had van Minnie geleerd dat als ze de juiste kaart

vast had en de juiste woorden zei, ze met magie de wereld kon veranderen in een grotere en betere plek.

Minnie was zelf geen Raaf geweest; haar familie had zichzelf leren toveren, met geheimen en spreuken die van generatie op generatie waren doorgegeven. Maar ze kende de familie Winter al haar hele leven en ze begreep de druk die de familie Scarlett oplegde beter dan wie ook. Minnie was degene die altijd in haar had geloofd, die haar had gerustgesteld wanneer ze gebukt ging onder de teleurstelling van haar moeder of de minachting van Eugenie. Minnie was degene die Scarlett had verteld dat ze de sterkste heks van de wereld kon zijn als ze maar in zichzelf geloofde en de magie vertrouwde.

Toen Minnie afgelopen lente overleed van ouderdom, had Scarlett zo hard gehuild dat het overal om haar heen was gaan regenen. Ze voelde nog steeds een leegte in haar hart wanneer ze aan Minnie dacht, maar Scarlett wist dat het Minnies grootste wens was dat Scarlett gelukkig was. Dus nu was ze vastberadener dan ooit om haar familie – en alle Raven – te bewijzen dat ze sterk genoeg was om de volgende voorzitter van de sociëteit te worden.

Falen was geen optie.

Marjorie kwam tot stilstand voor het Kappa-huis en Scarletts hart sloeg een slag over. Het huis van de sociëteit was een prachtig, duifgrijs landhuis in neorenaissance-stijl, compleet met smeedijzeren balkons op elke verdieping en een dakterras waar de zusters soms hun bezweringen deden. Zeulend met hun koffers stroomden de zusters het huis in en omhelsden elkaar na de lange zomervakantie. Daar was Hazel Kim, een tweedejaars die een ster was in het hardloopteam van de school; Juliet Simms, een vierdejaars die een briljante scheikundige en toverdrankbrouwer was; en Mei Okada, een mede-derdejaars die net zo makkelijk van uiterlijk verwisselde als van outfit.

Marjorie zette de motor uit en bekeek de omgeving als een

legercommandant die een strijdveld overziet. ‘Waar is Mason? Ik wilde alles horen over zijn reizen.’

‘Hij komt morgen pas,’ zei Scarlett, die haar opgewonden glimlach nauwelijks kon bedwingen.

Ze had Mason bijna twee maanden niet gezien. Zo lang waren ze sinds de start van hun relatie twee jaar geleden nog nooit van elkaar gescheiden geweest. Na de bruiloft van een familievriend in Italië had Mason opeens besloten om door Europa te gaan backpacken. Zijn stage op het advocatenkantoor van zijn vader had hij links laten liggen, net als alle plannen die Scarlett voor hen samen had gemaakt. Ondertussen had Scarlett bij haar moeder op kantoor gewerkt, geworsteld met aktes, en sociale activiteiten gepland met haar sociëteitszusters, en gewacht op zijn korte, zeldzame appjes en foto’s met info over zijn reizen: *net in het Comomeer gezwommen, was je hier ook maar. Je moet de zee zien bij Capri, na je afstuderen neem ik je mee hierheen.* Het was helemaal niet Masons stijl om zich te drukken voor familieverplichtingen of haar de hele zomer op hem te laten wachten. Scarlett hield over het algemeen de regel aan om op niets of niemand te wachten, maar Mason was het waard.

‘Neem hem zo snel mogelijk een keer mee naar huis,’ drong Marjorie aan, haar stem op z’n warmst. Eugenie schoof heen en weer op de voorstoel en begon woest door haar werkmail te scrollen.

Scarlett verdrong een zelfgenoegzame glimlach. Mason was het enige waarin ze Eugenie had verslagen. Mason was een *complement*. Dat was het woord dat de zusters gebruikten voor mensen die een Raaf waard waren. En er was een ongelooflijk hoge standaard voor wie door kon gaan als complementair. Alleen de besten konden daaraan voldoen, en Mason was de beste. Hij had niet alleen het juiste verleden – hij was de zoon van de op een na prominentste advocaat in Georgia, na Marjorie natuurlijk, en de voorzitter van de aan Kappa gelieerde herensociëteit –, hij had ook een toekomst. Hij was een van de besten van zijn jaar, sportief en supersexy, en helemaal

van haar. De kers op de taart: haar moeder was stapelgek op hem.

‘Bedankt voor de lift, mam,’ zei Scarlett met haar hand op de deurhendel.

‘O, hier,’ zei haar moeder alsof ze zich opeens iets herinnerde en ze reikte haar een ingepakt doosje aan.

Scarlett voelde zichzelf opleven toen ze het aanpakte. Ze kon zich niet herinneren dat haar moeder Eugenie op de eerste dag van haar derde jaar een weer-naar-school-cadeautje had gegeven en ze moest zichzelf bedwingen om het papier eraf te scheuren toen ze het openmaakte.

Het was een spel tarotkaarten, een prachtige uitvoering. Een vrouw met een veelbetekenende glimlach in een verenjurk leek wel naar haar te knipogen vanaf de achterkant van elke kaart.

‘Zijn deze van jou geweest?’ Scarlett vroeg zich af of dit de kaarten waren die haar moeder en Eugenie hadden gebruikt toen ze tot voorzitter werden gekozen, en als dat het geval was, was ze ontroerd dat ze deel uitmaakte van zo’n familietraditie.

‘Ze zijn gloednieuw. Ik heb ze besteld bij een sterke Bekers die een hoge positie in de senaat heeft. Ze heeft ze zelf geschilderd,’ pochte Marjorie.

Scarletts borstkas kneep samen van teleurstelling. Natuurlijk was ze dol op politieke beroemdheden, maar hoe kon haar moeder haar deze nu geven? ‘Ze zijn heel mooi, mam, maar ik heb Minnies kaarten al.’ Scarlett begreep niet dat haar moeder haar zo slecht kende. Ze zou Minnies set nooit inruilen voor splinternieuwe kaarten.

‘Nieuw jaar, nieuwe start,’ zei haar moeder. ‘Ik weet dat Minnie alles voor je betekende; dat deed ze ook voor mij. Maar ik merk dat je nog steeds rouwt en Minnie zou niet willen dat je dat verdriet meeneemt het nieuwe jaar in. Dat je bij de Raven zit, dat je voorzitter wordt, dat was voor haar belangrijk.’

Je bedoelt dat dat voor jou belangrijk is. Scarlett stopte de kaarten in haar zak, boog naar voren en gaf haar moeder een kus op de wang. ‘Natuurlijk, mam. Dank je wel,’ mompelde ze, hoewel ze niet van plan was ze ooit te gebruiken.

Na een plichtmatige kus voor Eugenie en nog een voor haar moeder, deed Scarlett de achterbak open en pakte haar twee koffers, die ze eerder al had betoverd zodat ze licht als een veertje aanvoelden. Ze zwaaide en bleef wachten tot de auto de straat uit was. Toen ze een stap achteruit de stoep op deed, botste ze tegen een stevig, gespierd lichaam aan. ‘Hé. Kijk uit!’ riep ze beledigd.

Een verontwaardigde stem klonk achter haar. ‘Jij liep tegen mij aan, hoor.’

Scarlett draaide zich om naar Jackson Carter, die vorig jaar bij haar in de klas had gezeten bij filosofie en die nu in zijn sportbroek en met zijn kop-telefoon op een beetje stond te hijgen. Het zweet parelde op zijn donkerbruine huid en er plakte een doorweekt shirt tegen zijn gespierde torso. Hij vertrok zijn mond. ‘Maar dat zou me natuurlijk niet moeten verbazen. Jullie Kappa’s doen altijd alsof jullie het voor het zeggen hebben.’

‘Hier wel ja,’ reageerde Scarlett meteen. Dit was de eerste keer dat ze een woord met elkaar wisselden zonder dat het over dode filosofen ging en ze vond het ronduit onbeleefd dat hij een gesprek begon met een belediging. ‘Jij staat voor ons huis.’

Jackson kwam niet uit Savannah. Niet eens uit de buurt. Dat werd duidelijk uit zijn gebrekkige omgangsvormen en zijn fundamentele gebrek aan respect – en zijn accent was ook helemaal fout. Zijn medeklinkers waren gewoon hard en definitief, in tegenstelling tot die van haar, die ze wat langer door liet klinken voor het extra effect. Een heer zou aanbieden om haar koffers over te nemen. Maar ja, een heer zou het haar überhaupt niet kwalijk hebben genomen dat ze gewoon op haar eigen stoep stond.

Jackson boog zich dichterbij haar toe. ‘Vertel, verliezen Kappa’s hun ziel stukje bij beetje of gebeurt het in één keer, zoals je een pleister afrukt?’

Scarletts nekharen gingen overeind staan. Ze wist wat hij van haar dacht, en ze wist waarom. Er waren genoeg films die sociëteitsmeisjes afschilderden als leeghoofdige, bevoorrechte heksen, en dan bedoelde ze niet de magische

soort. En er waren jammer genoeg veel te veel echte filmpjes en verhalen die dat beeld in stand hielden. Scarlett huiverde bij de gedachte aan een onlangs viraal gegane YouTube-video over een sociëteitsmeisje dat een open brief aan haar zusters had geschreven met daarin tot in detail alles wat ze vreselijk aan hen vond. Maar Scarlett was ervan overtuigd dat er tegenover elk van die afschuwelijke verhalen veel meer stonden over sociëteitsmeisjes die er met een goede reden deel van uitmaakten, die het deden vanwege het zusterschap. En Kappa bestond uit meer dan alleen zusterschap: het huis bood bescherming, een veilige plek waar de coven dingen kon leren en magie kon uitoefenen. Maar dat kon ze natuurlijk niet aan Jackson uitleggen.

‘In één keer,’ zei Scarlett. ‘Het verbaast me dat je dat niet kunt zien vanuit de hoogte waarop je neerkijkt op ons zielige, immorele sociëteitsmeisjes.’

‘Over één ding zijn we het dus tenminste eens.’ Jackson sloeg zijn armen over elkaar, zijn bruine ogen spuugden vuur.

‘Als je zo veel moeite met ons hebt,’ zei Scarlett, die nu helemaal op dreef kwam, ‘zou je misschien wat beter moeten nadenken over waar je gaat rennen.’

‘Is dat een bedreiging?’ Hij trok één wenkbrauw op, leek een nieuwe inschatting van haar te maken. ‘Want van wat ik heb gehoord...’

Opeens werd zijn blik wazig en wezenloos, en zijn ogen richtten zich op iets vlak boven haar. Het was alsof ze opeens uit zijn wereld was verdwenen, en zonder nog een woord te zeggen rende hij verder.

Scarlett draaide zich om naar Kappa. Van het bordes voor het huis kwamen Dahlia Everly, de voorzitter van Kappa, en Tiffany Beckett, Scarletts beste vriendin, op haar af. Ze liepen gearmd, Dahlia’s blonde pony iets donkerder dan het platinablond haar van Tiffany. Dahlia knipoogde, wat verklaarde wie de jongen net had betoverd.

‘Dank je.’ Scarlett liet haar koffers vallen en wierp nog een laatste blik op de verdwijnende figuur van Jackson. Ze had geen idee wat er mis met hem was of waarom hij de Kappa’s zo leek te haten. Waarschijnlijk had een

zuster hem in de lente afgewezen. Sommige jongens konden zo overgevoelig en kleinzielig zijn.

‘Wat was het drama? Je leek op het punt te staan een fikse onweersbui op te roepen,’ zei Dahlia.

‘Echt niet. Alsof ik me voor zo’n jongen doornat zou laten regenen.’

‘Waarom stond je überhaupt met hem te kletsen?’ Dahlia trok haar neus op. Dahlia was de volmaakte hooghartige sociëteitsvoorzitter; wie geen lid was van een sociëteit, was haar tijd niet waard.

‘Dat deed ik niet. Hij liep me letterlijk tegen het lijf.’

Tiffany moest alleen maar lachen en spreidde haar armen.

Scarlett liet zich in de omhelzing van haar beste vriendin vallen, trok haar stevig tegen zich aan – maar niet zo stevig dat ze de zijden blouse die Tiff droeg zou kreukelen. ‘Ik heb je gemist.’

‘Ik jou ook.’ Tiffany gaf haar een kus op de wang. Haar donkerrode lipstick liet geen spootje achter. De make-up van Raven gaf niet af.

‘Hoe gaat het met je moeder?’ vroeg Scarlett.

Er schoot een schaduw over Tiffany’s gezicht. Dahlia schoof ongemakkelijk heen en weer. ‘We proberen een nieuwe behandeling. Binnenkort weten we meer.’

Scarlett knuffelde Tiffany nog een keer. Haar vriendin had de zomer in Charleston doorgebracht met haar moeder, die vocht tegen kanker. Vorig jaar had Tiffany Dahlia gevraagd om met zijn allen een genezingsbezweering te doen voor haar moeder; iedere Raaf was een heks op zich, maar samen was de coven veel sterker dan ieder apart. Als voorzitter besloot Dahlia welke bezweeringen de groep samen deed, een rol waar ze ongeneerd van genoot. De debutante uit Houston vond het heerlijk om de leiding te hebben, degene te zijn naar wie alle zusters opkeken. Vanwege haar zelfvertrouwen was ze een fantastische voorzitter, maar soms had Scarlett het gevoel dat Dahlia haar functie en het daarbij horende gezag belangrijker vond dan de behoeftes van de meiden in het huis. Volgens Dahlia

was Kappa's geschiedenis doorspekt met mislukte genezingsrituelen van deze omvang. 'Sommige dingen liggen nu eenmaal buiten onze macht,' had Dahlia gezegd.

Tiffany had Dahlia niet vergeven voor de afwijzing. Ze verdacht Dahlia ervan meer bezorgd te zijn over wat voor indruk zo'n bezwering zou maken en de mogelijke gevaren ervan, dan over Tiffany's moeder. Scarlett, die de angst had gezien in de gewoonlijk onverschrokken blik van haar beste vriendin, was ook niet blij met Dahlia's beslissing en had Minnie ernaar gevraagd. Ze wist niet dat Minnie op dat moment zelf op de rand van de dood balanceerde.

'Als er iets te doen was tegen doodgaan, zouden we geen heksen zijn, dan zouden we onsterfelijk zijn... De enige spreuken die invloed hebben op de dood, hebben een net zo grote terugslag,' had Minnie met een verdrietige glimlach gewaarschuwd.

Tiffany wurmde zich los uit de omhelzing met een grote glimlach die, zo wist Scarlett, nep was. Ze knipperde heftig, wilde duidelijk de tranen tegenhouden die volgens Scarlett altijd vlak onder de oppervlakte lagen, ook al was Tiffany een Zwaarden, geen Bekers.

'Hoe gaat het met de voorbereidingen voor de introtijd?' zei Scarlett om Tiffany een ontsnapping uit haar emoties te bieden. Ze draaide zich om en keek naar het huis.

'Hazel en Jess betoveren het huis op dit moment,' zei Tiffany, duidelijk dankbaar dat de aandacht van haar was afgewend.

Scarlett knikte. Volgens de traditie moesten de tweedejaarszusters het huis versieren voor de rekrutering. Dit jaar was het thema een clandestien café uit de jaren twintig van de twintigste eeuw; ze kon niet wachten om te zien wat haar zusters hadden bedacht.

'Heb je de sterretjes bij je?' vroeg Dahlia.

'Ja, hier.' Scarlett klopte op een van haar koffers. 'Ik heb ze gisteravond betoverd.'

Minnie zei altijd dat de magie de echte keuze maakte en ze had gelijk, voor het grootste deel. Alle meisjes groeiden op met magie in zich, of ze het nu wisten of niet. Waar het om ging was hoe sterk de magie was. Hoewel magie in sommigen niet meer was dan een zuchtje, nauwelijks aanwezig, konden anderen er stormen met orkaankracht mee oproepen. De sterretjes die de Kappa's uitdeelden op hun rekruteringsfeestje lieten zien wie de benodigde minimale kracht had om een Raaf te worden. Maar het ging niet alleen om talent. Raven moesten voorbeeldig zijn. Het ging om persoonlijkheid, afkomst, intelligentie en beschaving. En het ging vooral om een goede zuster zijn.

'Ik kan niet wachten om onze nieuwste lichting kandidaten te ontmoeten,' zei Tiffany, terwijl ze glimlachend haar vingertoppen tegen elkaar tikte.

'Alleen de besten zijn goed genoeg, natuurlijk,' zei Scarlett. Sterke heksen vinden onder de eerstejaars op Westerly was als zoeken naar diamanten in een zee van zirkonia. Ze zat niet te wachten op een onhandelbare lichting tweedejaars wanneer zij voorzitter was.

'Natuurlijk,' echode Dahlia, met een frons die haar perfecte gezicht ontstierde. 'We moeten Kappa beschermen. Als er iets is wat we niet willen is het wel nog een Harper-situatie.'

Scarletts maag draaide om en ze vermeed het zorgvuldig om Tiffany's kant op te kijken. *Nog een Harper-situatie*. Zonder woorden werd er iets duisters uitgewisseld tussen Scarlett en Tiffany. Iets waar Scarlett van zichzelf nooit aan mocht denken.

Iets wat alles kapot kon maken waar ze zo hard voor had gewerkt.